

Het dikke
Boeboeks-sprookjesboek

Leesexemplaar

Voorlezen vanaf 5 jaar
Zelf lezen vanaf 9 jaar

Het dikke Boeboeks-sprookjesboek

© 2023, Marc de Bel en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Vormgeving: Pelckmans Uitgevers nv
Illustraties: Frieda Van Raevels

D/2023/0055/262
ISBN 978 94 6337 730 0
NUR 277, 287
THEMA YFC, FNF, YBD, YFMF, YFMR, YFP, 5AH

Wil je meer weten over Marc de Bel?
www.belirium.be
belirium@telenet.be

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be

 twitter.com/Pelckmans_be

 instagram.com/pelckmans.be

Marc de Bel

Het dikke
BOEBOEKS
sprookjesboek

met tekeningen van
Frieda Van Raevens

P E L C K M A N S

In het begin was er Niets.
Toen kwam het Woord.
En het Woord werd Sprookje.

Sprookjes leren kinderen niet dat er monsters bestaan,
kinderen weten dat er monsters bestaan.
Sprookjes leren kinderen
dat ze die monsters kunnen verslaan.

Johannes Neveldauw

HABOE!

Mogen wij ons eerst even voorstellen?
Want misschien vraag jij je wel af:

WIE OF WAT ZIJN BOEBOEKS?

Wel ...

Boeboeks, wij dus, zijn Aardewezens van ongeveer een vuist groot, groen en lekker harig. Wij lijken een beetje op menselijke beestjes of beestige mensjes. Maar we zijn noch het een, noch het ander. Sommige onwetende Mensen, of *Mensels* zoals Woel en Wommel hen noemen, denken wel eens dat wij een soort gekke minitrolletjes zijn. Niet dus.

Wij zijn Boeboeks en hebben de Aardegroei­kracht in ons. Daarmee helpen we planten ontkiemen en groeien. We zorgen ook voor zieke dieren. Die geven we de genezende, naar stinkzwammen ruikende kruidentheetjes van oma Gnolia. En liefde en warme knuffels, zodat ze zich snel weer beter voelen.

Wij worden altijd per twee geboren en zijn bij onze geboorte grasgroen en één konijnenkeutel groot. Zo'n keutel is ongeveer 1 centimeter. Daarom noemen wij kleine Boeboeks keutels. Wij groeien elk jaar één keutel, tot ons elfde, twaalfde. Dan stoppen we met groeien. Boeboeks van acht, zoals Puf en ik, zijn dus 8 keutels of centimeter. Piepel en Soeza, ons oudere neefje en nichtje, zijn al tien en dus zo'n 2 keutels groter dan wij. Volwassen Boeboeks zijn ongeveer 12 keutels groot. Er is echter één uitzondering: bonkel* Groezel. Die lieve, sterke beer is zowaar vijftien keutels groot! Oude Boeboeks krimpen weer een beetje, worden wat doorzichtig en stralen een witgeel schijnsel uit. Wij worden makkelijk honderdtachtig jaar oud, soms wel tweehonderd jaar en meer. Na onze dood keert een deel van ons terug naar de Aarde. Een ander deel wordt Water- of Luchtelf en een derde deel wordt weer herboren in een kleinkind of achterkleinkind.

*Een bonkel is niet iemand van de familie, maar wordt wel als zodanig beschouwd.

Boeboeks vind je overal ter wereld. Boeboeks zijn altijd groen, maar dat verschilt afhankelijk van waar ze leven. Zo zijn Boeboeks die meer in het zuiden en in warmere landen wonen, wat donkerder en Boeboeks meer naar het noorden wat bleker. Betoveroma Hippofena, overoma Grietel, oma Wispel, tante Troet, oom Bolder, ons nichtje Tita en ons neefje Wiep en de andere Duindoornboeboeks die aan zee in de duinen wonen, zijn dan weer wat meer kakigroen, zodat ze in het zand minder goed opvallen.

Mensen kunnen ons niet zien, tenzij wij dat zelf willen. Wij bepalen waar, wanneer en aan wie we ons laten zien. Men kan ons echter niet fotograferen of filmen. Maar wel tekenen. En hoe meer je aan ons denkt, hoe groter de kans wordt dat je ons ook écht te zien krijgt ...

Boeboeks van dezelfde sibbe (familie) hebben allemaal dezelfde sterke (zweetvoeten)geur. Dat is erg handig. Zo kunnen de kleintjes ook in het pikkedonker papa of mama makkelijk volgen en vinden we altijd moeiteloos ons hol terug. Want wij ruiken tien keer beter dan een hond. En wij hebben het Simal-gevoel gemeen. Daarmee 'voelen' wij, ook op verre afstand, sterke emoties (vreugde, verdriet, pijn, ...) van elkaar. Vooral oudere Boeboeks zoals opa Kakadoris en oma Gnolia hebben dat Simal-gevoel heel sterk.

Boeboeks zijn dol op tuinieren en gezond eten. Wij eten echter nooit iets waarvoor een dier moet worden gedood. Dus geen vlees of vis. Wel melk, kaas, onbevuchte eieren en heerlijke honing die de bijen van bonkel Groezel ons geven, in ruil voor het zaaien van veel nectarbloemen.

Wij, jonge Boeboeks, zijn keuteldol op zingen, dansen, feesten, ravotten in het bos, kattenkwaad uithalen en kussengevechten. Slapen doen we in oude pantoffels die we, net als vele andere spullen, uit het recyclagepark naast het Biezebos halen. Vaak kruipen we 's winters lekker samen met z'n allen in één grote slof. Wij recycleren (*reclyceren* zeggen Woel en Wommel) trouwens nog meer van de dingen die de Mensen weggooiden of in het bos achterlaten. Daar zitten vaak nog zeer bruikbare spullen tussen. Zoals bladen papier waarop maar aan één kant iets is gedrukt. De onbedrukte kant gebruiken wij om op te tekenen en te schilderen. Maar ook wijnkurken en kaarsstompjes, bijvoorbeeld. Die eerste gebruiken we als zitjes en met de tweede verlichten we ons hol en verwarmen we ons *brubbelbad* dat we maken van een blik en een zuig-, in dit geval dus *blaasrietje*. Een *jazzuki* noemen Woel en Wommel dat.

Verder maken we van al dat weggegooid mensenvuilnis dat wij in het bos en in het recyclagepark vinden, ook de meest *fantastimastische* dingen. Zoals een (beha)boomhut, brikboten, Rosse Blikkers om tegen te strijden en de prachtige waterzuiverduikboot die opa Kakadoris en Piere Pad van een plastic fles hebben gemaakt! En van pompoenen maken we keutelleuke boten. Veel meer daarover lees je in onze andere boeken.

Maar nu wensen we jullie eerst heel veel leesplezier met deze fantastimastische Boeboeks-sprookjes!

■ Inhoud ■

Grasgroentje en de Zes-en-een-half Dwergmuizen	11
Roodmutsje	33
Soes en Piepje	49
Assepoep	69
Braambloempje	87
De Puitprins	103
Rozabel en het Pukkelbeest	125
Berre en de Pukkelfeeks	187

Grasgroentje
en de
Zes-en-een-half
Dwergmuizen

Er was eens een heel mooi prinsesje.
Ze had ogen als **dauwdruppels**, **ravenzwart haar**
en een **huid zo groen als gras**.
Daarom noemde iedereen haar **Grasgroentje**.

Prinses Grasgroentje zat vaak in haar eentje of samen met enkele bevriende vlinders bij de waterput op de binnenkoer van het kasteel.

Dan dacht ze aan haar mama en papa, die gestorven waren. En hoe lief die altijd voor haar waren geweest.

Ze had wel nog een **stiefmoeder**, de **koningin**, maar die knuffelde haar nooit.

De **sprietige ijdeltuit** keek amper om naar haar stiefdochter en had het veel te druk met zichzelf.

Uren stond ze voor de spiegel en steeds opnieuw vroeg ze wie de mooiste was van het land.

En dan antwoordde **de toverspiegel** keer op keer met zware stem:

*'O, koningin, maak je geen zorgen, want
u bent de mooiste van het hele land.'*

Maar op een dag antwoordde de spiegel:

'O, koningin, u bent mooi, heel mooi.

Zelfs zonder opsmuk

oogt u verrukkelijk,

maar al klinkt dit misschien wat cru,

Grasgroentje is nog honderd keer mooier dan u.'

De **koningin** was razend en riep meteen **jager Yoro** bij zich.

'Neem **Grasgroentje** mee naar het bos en dood haar!' beval ze.

'En breng mij haar hart, als bewijs.'

Jager Yoro nam **Grasgroentje** mee naar het bos.

Maar toen ze daar aankwamen, kon hij het niet over zijn hart krijgen de prinses te doden.

'Vlucht, prinses!' gebod de brave kerel.

'En keer nooit meer terug naar het paleis!'

Grasgroentje schoot geschrokken weg als een »»→ pijl »»→ uit een boog.

Ze keek niet één keer om en rende almaar dieper het bos in.

Jager Yoro was niet dom.

Hij sneed het hart uit een dode bosmuis en gaf dit aan de **koningin**.

'Mooi zo,' likkebaardde de feeks.

Ze liet het hart braden en at het op.

Met een stoofpotje van slakkenslijm, vliegenschwammen, gemalen oorwormen, gepekeld heksensnot en gefrituurde uilenballen op een bedje van distels en brandnetels.

Een recept uit het kookboek van haar overoma, die ook een venijnige toverkol was.

Grasgroentje vluchtte intussen over ze^ven heu^vels
en door ze^ven da^jen,
tot ze totaal buiten adem bij de Oude Dassenburcht kwam.

Ze wilde aankloppen, maar de mooie met houtsnijwerk
versierde deur stond op een kier.
Voorzichtig duwde ze die verder open.

Het rook er lekker en knus naar lindehoning, chocoladesoep, gepofte kastanjes en gebakken pizza's. De tafel in het midden van het grote woonhol was rijkelijk gedekt voor zeven. Ze nam een hapje van elke pizza en dronk een slokje lindehoningthee uit elke beker. Toen voelde ze zich opeens erg moe. In het kleine knusse slaaphol stonden zes kleine slaapsloffen en een grote netjes op een rij. Die laatste slof was net groot genoeg voor haar. Ze dook erin en viel meteen als een blok in slaap.

De Dwergmuizen, die in de Oude Dassenburcht woonden, schrokken zich allemaal een hoedje toen ze de prinses in de grote slof zagen liggen. Een van hen liet van het schrikken zelfs een knoert van een scheet.

Die blies **Grasgroentje** op slag uit haar leuke droom. Ze veerde geschrokken overeind en staarde haar zeven gastheren verbijsterd aan.

'Wie ... wie zijn jullie?' hakkelde ze.

'Wij zijn de **Zes-en-een-half Dwergmuizen**,' antwoordde de dikste van de zeven.

'Zes-en-een-half ...?' herhaalde **Grasgroentje**.

Ze keek haar gastheren niet-begrijpend aan.

De kleinste van de familie wees naar de veruit grootste.

'**Slung** is maar een halve Dwergmuis.'

'Een halve ...? Een dubbele, bedoel je?'

'Toch niet,' schudde de benjamin zelfverzekerd het hoofd.

'**Slung** is van een andere papa,' verduidelijkte de dikste van de bende.

'Ja, van Porre Bosmuis,' vervolgde een van de **Dwergmuizen**.

'Hij is dus maar half Dwergmuis.'

'En half Bosmuis,' vulde een andere aan.

'Ach zo,' begreep **Grasgroentje**.

Ze vertelde de **Dwergmuizen** wat er was gebeurd en hoe ze hier in hun hol terecht was gekomen.

Slung

Kardol

Miele

Karwitsel

Karditsel

Molle

Melle

Het bleef een hele tijd stil in de Oude Dassenburcht toen

Grasgroentje de **Dwergmuizen** alles had verteld.

'Je kunt dus niet terug naar huis?' snapte de kleinste

Dwergmuis.

Grasgroentje schudde triest het hoofd.

'Nou, je mag gerust hier bij ons blijven wonen, hoor,' sprak de oudste van de bende. 'Ik ben **Miele** trouwens.'

'En of!' beaamde de kleinste **Dwergmuis**. 'Ik heet **Melle**.'

'Dan kan je gelijk ook voor ons koken,' likte de dikste van het gezelschap zijn lippen. 'Mijn naam is **Molle**.'

'En onze vuile was doen,' knikte duidelijk de grootste smeerpoets van de familie. 'Ik heet **Karwitsel**.'

Hij stak zijn hand naar **Grasgroentje** uit.

'Aangenaam!' glimlachte ze, terwijl ze de **vieze poot** schudde.

'Maar je mag nooit iemand binnenlaten,' waarschuwde de

Dwergmuis, die luisterde naar de naam **Karditsel**.

'Mijn naam is **Kardol** en ik zorg hier samen met **Slung** meestal voor de lol,' rijmde de **Dwergmuis** met de zwarte vlek tussen zijn oren.

De volgende ochtend vroeg de **koningin** opnieuw aan de toverspiegel wie de mooiste was van het land.

'O, *koningin*,' sprak de spiegel deze keer met een nog zwaardere stem.

'Heel mooi bent u, zelfs honderd keer knapper

dan de vrouw van de kapper.

Maar Grasgroentje, die zalig ligt te smuizen

in het holletje van de Dwergmuizen,

*is vanaf nu
nog duizend keer mooier dan u.'*

De **koningin** ontstak in een blinde woede, werd heet van razernij en sloeg ziedend haar toverspiegel stuk.

'Niemand mag mooier zijn dan mij!' briede ze. 'Niemand! En zeker niet dat wicht van een **Grasgroentje**!

Haar ogen schoten vuur.

'En knoop die bedrieger van een **jager** meteen op aan de hoogste boom van het bos!'

Maar, zoals reeds gezegd, was **jager Yoro** niet dom en had hij intussen veiligere oorden opgezocht.

Toen de **koningin** eindelijk was uitgeraasd en alles wat in haar kamer breekbaar was aan diggelen had geslagen, sloeg ze ook het oude toverboek van haar oma open.

Ze brouwde snel een **dodelijk drankje** van wolfsklauw, bilzekruid, belladonna, karmozijnbes, doornappel en nog een heleboel andere giftige kruiden en doopte er een bosaardbei in.

Toen vermomde ze zich in een oud vrouwtje en trok naar de Oude Dassenburcht van de **Dwergmuizen**.

